

ലേഖനം

അപ്പന്റെ വേനത്തിൽ തുടരുക

ബിജി ഫിലിപ്പ്, ദുബായ്

ലോകം വെട്ടിപ്പിടിക്കാനുള്ള മനുഷ്യരുടെ ഓട്ടത്തിൽ അവൻ മറന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും എന്നാൽ അത്യധികം പ്രാധാന്യം ഉള്ളതും ആയ ഒന്നാണ് മാനസാന്തരം. നാം ഈ ഭൂമിയിൽ ആയിരിക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിലെ ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശവും അനുനിമിഷം അവിടുത്തെ ഹിതം തിരിച്ചറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള നമ്മുടെ സമർപ്പണവും ആണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ മാനസാന്തരം. ഒരിക്കൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടാൽ അഥവാ മനസ്സന്തരപ്പെട്ടാൽ പിന്നീടു മരണം വരെ അല്ലെങ്കിൽ കർത്താവിന്റെ മടങ്ങി വരവ് വരെ തുടർന്ന് എങ്ങനെയും ജീവിക്കാം എന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്നവർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ എഴുന്നേറ്റു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രക്ഷിക്കപ്പെട്ടതിനു ശേഷം പാപം ചെയ്താൽ രക്ഷ നഷ്ടപ്പെടുമെന്നും ഇല്ലായെന്നും പല അഭിപ്രായങ്ങൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ പരന്നിരിക്കുന്നു. രക്ഷ പ്രാപിച്ച സകല മനുഷ്യരുടെയും ആഗ്രഹം പാപം ചെയ്യാതെ ജീവിക്കുക എന്നുള്ളതാണല്ലോ? എന്നാൽ നാം ചുറ്റും ഒന്ന് കണ്ണോടിച്ചു നോക്കിയാൽ അഭിഷക്തന്മാരുൾപ്പെടെയുള്ള വ്യക്തന്മാർ കണ്ണോടിക്കുന്നതിലും, ജഡമോഹത്തിലും ജീവനത്തിന്റെ പ്രതാപത്തിലും കുപ്പു കുത്തി വീഴുന്ന കാഴ്ച കാണാൻ കഴിയുന്നു.

വിളിച്ചു വേർതിരിച്ചവനോട് ചേർന്ന് ജീവിക്കുവാൻ കഴിയാതെ പലരും പലതിലും വഴിപ്പെട്ടു പോകുന്നു. രക്ഷിക്കപ്പെട്ട ശേഷം കുറേപ്പേർ ശുശ്രൂഷയോടും പ്രാർത്ഥനയോടും ഒപ്പം പാപസ്വഭാവവും താലോലിച്ചു മുന്നേറുമ്പോൾ, മറ്റു ചിലർ ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ ചടങ്ങിനു വേണ്ടി ആരാധനകളിൽ സംബന്ധിക്കുകയും മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽ ദൈവത്തോട് ഒരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത നിരീശ്വരവാദികളെ പോലെ ജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രക്ഷിക്കപ്പെട്ട ശേഷവും നാം ജീവിക്കുന്നത് പാപത്തിന്റെ എല്ലാ സ്വാധീന വലയങ്ങളും ഉള്ള ഈ ലോകത്തിൽ തന്നെ ആയതിനാൽ നമ്മുടെ ഓരോ ചുവടുകളും സൂക്ഷ്മതയോടെ ആയിരിക്കണം. വലിയ തീരുമാനങ്ങളോടെ ദൈവ സന്നിധിയിൽ ഇറങ്ങി തിരിച്ചവർ വീണ്ടും പോകുവാൻ കാരണം എന്ത് എന്ന് നാം ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പൗലൊസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾക്ക് ഇതിന് മറുപടി പറയാൻ കഴിയും. (റോമർ 7:15 25) നമ്മെ ചെയ്യണം എന്ന് തന്നെയാണ് ആഗ്രഹം എങ്കിലും ആഗ്രഹിക്കാത്ത തിന്മ ചെയ്തിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ബുദ്ധിയുടെ പ്രമാണത്തോട് പോരാടുന്ന ഒരു പ്രമാണം നമ്മുടെ അവയവങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഇശ്ശികാത്തൽ നാം ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അതിനു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് നമ്മിൽ വസിക്കുന്ന പാപമാണ്. അതായതു രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരെ പോലും പാപത്തിനായി പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പാപ പ്രമാണത്തിന്റെ സ്വാധീനം നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ വസിക്കുന്നു എന്ന് ചുരുക്കം. ഇവിടെയാണ് ആത്മാവിന്റെ പ്രമാണത്തിന്റെ പ്രസക്തി.

മാനുഷിക ചിന്തകൾക്കും തീരുമാനങ്ങളെക്കാളും ഉപരി ജീവന്റെ, ആത്മാവിന്റെ പ്രമാണത്തിന് മാത്രമേ നമ്മെ പാപത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും സ്വാധീനത്തിൽ നിന്നും വിടുവിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഈ മരണത്തിനും പാപത്തിനും അധീനമായ ശരീരത്തിൽ നിന്നും നമ്മെ വിടുവിക്കുവാൻ യേശു ക്രിസ്തുവിൽ കൂടെ ലഭ്യമാകുന്ന ജീവന്റെ /ആത്മാവിന്റെ പ്രമാണത്തിന് മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ എന്ന സത്യം പൗലോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ആത്മാവിനെ അനുസരിച്ച് നടക്കുന്നവർ ജഡത്തിന്റെ ഇഷ്ടം നിവർത്തിക്കാത്തതിനാൽ, ഈ ലോകത്തിന്റെ സുഖ ലോലുപതകൾ നമ്മെ ആകർഷിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ശക്തിയിൽ നമ്മുടെ അകത്തെ മനുഷ്യനിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന ദൈവാത്മാവിന്റെ സ്വാധീന ശക്തി ഒരു മനുഷ്യനിൽ വലുതായിരിക്കണം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ അവനു ആത്മാവിനാൽ ശരീരത്തിന്റെ പ്രവർത്തികളെ മരിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ അകത്തെ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച് നാം ശക്തിയോടെ ബലപ്പെടണം എന്ന് പൗലോസ് നമ്മെ പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നത് . നമ്മുടെ ബാഹ്യ ശരീരത്തിന് മുന്നേറുവാൻ ആഹാരവും വെള്ളവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത് പോലെ ആത്മാവിന് ആവശ്യമായ ദൈവ വചനവും ഉന്മേഷവും നൽകേണ്ടതുണ്ട്. പോഷകാഹാരക്കുറവ് നമ്മുടെ ബാഹ്യ ശരീരത്തെ തകരാറിൽ ആക്കുന്നത് പോലെ പ്രാർത്ഥനാക്കുറവും വചനമില്ലായ്മയും ആത്മാവിനെയും ക്ഷീണിപ്പിക്കും. അകത്തെ മനുഷ്യൻ ശക്തിയുള്ളവൻ ആണെങ്കിൽ പുറത്തു നിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന സകല വിധ പ്രലോഭനങ്ങളെയും അതിജീവിക്കാൻ ആത്മാവ് പക്ഷത ഉള്ളതായി മാറും. അവിടെയാണ് നമുക്ക് ജയം വരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്.

ഞങ്ങളോ പ്രാർത്ഥനയിലും വചന ധ്യാനത്തിലും ഉറ്റിരിക്കും എന്ന് തീരുമാനിക്കുവാൻ അപ്പോസ്തോലന്മാരെ പ്രേരിപ്പിച്ച ഘടകം അതാണ്. ആത്മാവിനാൽ അധികം ഉപയോഗിക്കപ്പെടേണ്ടതിനായി അവർ തങ്ങളുടെ സമയത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും ദൈവത്തോട് ചേർന്നിരുന്നു. യേശു താനും നിർജ്ജന പ്രദേശത്തേക്ക് മണിക്കൂറുകളോളം വാങ്ങി പോയി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ കാരണം അത് തന്നെയാണ്. ഗതസമനയിൽ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ ഉണർത്തിരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടും അവർക്ക് കഴിയാതിരുന്നപ്പോൾ, മാനവരാശിയുടെ ഉദ്ധാരണത്തിന് വേണ്ടി സ്വപിതാവ് തനിക്കായി ഒരുക്കി വെച്ചിരിക്കുന്ന ക്രൂശു മരണം ഏറ്റെടുക്കാൻ തന്നിലെ ജഡമനുഷ്യൻ വേദനപ്പെടുമ്പോൾ അവിടുത്തെ അകമനുഷ്യനെ അതിനായി ശക്തീകരിക്കാൻ ദൂതൻ വെളിപ്പെടുന്നു

ഒരിക്കൽ ക്ഷമിക്കപ്പെട്ട പാപം ആവർത്തിക്കരുതെന്ന് ദൈവം നമ്മെ കുറിച്ച് നിശ്ചയമായും ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്. ശൌൽ ദൈവ ഹിതത്തിനു വെളിയിൽ ആയപ്പോൾ പവിഴ നിറമുള്ള കാട്ടിൽ കിടന്ന ദാവീദിനെ ദൈവം രാജസ്ഥാനത്തെത്തിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ അഭിഷിക്തൻ ഗോലിയാത്തിനെ കൊന്നു, ശൌലിനെ നീക്കി രാജസ്ഥാനത്ത് എത്തിയവൻ എങ്കിലും ദാവീദും വീണ്ടും പോകുവാൻ ഇടയായി പ്രവാചകനായ നാഥാൻ ദാവീദിന്റെ അരമനയിൽ കടന്നു ഊരിയാവിനോടും ബേത്ശേബയോടും അവൻ ചെയ്ത പാപത്തെ ഒരു ഉപമയിൽ കൂടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയ രഹസ്യത്തെ മറ്റാരോടും അനാവൃതമാക്കാതെ

അതിന്റെ കാരണക്കാരനായ ദാവീദിനോടു മാത്രം ചുണ്ടി കാണിക്കുന്ന നാഥന്റെ ചെയ്തിയും അടിനന്ദനീയമാണ്. ഇന്നു പലരും ചെയ്യുന്നത് പോലെ പാപിയായ ഒരുവന് മടങ്ങി വരുവാൻ അവസരം കൊടുക്കാതെ അവനെ കഴിയുന്നത്ര സമൂഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അപഹാസ്യനാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നാഥനെ നമുക്കവിടെ കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. നാഥന്റെ തലയെടുക്കാൻ കഴിയുന്ന രാജസ്ഥാനതിരുന്നവൻ ദൈവത്തിന്റെ ആലോചനയുടെ മുമ്പിൽ തന്നെ തന്നെ സമർപ്പിച്ചു കുറവുകളെ ദൈവ സന്നിധിയിൽ ഏറ്റു പറഞ്ഞു ഉപേക്ഷിച്ചു. ദൈവം പ്രവാചകനായ ഒരുവനിൽ കൂടെ തന്നോട് ഇടപെട്ടപ്പോൾ ഒട്ടും ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയോ ഒഴിവു കഴിവ് പറയുകയോ ചെയ്യാതെ അത് അംഗീകരിക്കാൻ ദാവീദു തയ്യാറായി. ഒരിക്കൽ പാപ ക്ഷമ പ്രാപിച്ചവൻ വീണ്ടും അതിനു സമാനമായ തെറ്റുകളിലേക്ക് പോകാതെ തന്നെത്തന്നെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുകയും തുടർന്ന് അത് ആവർത്തിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തത് ഈ തലമുറയിൽ എത്ര പാപം ചെയ്താലും കൃഷ്ണമില്ല എന്ന് പറയുന്നവർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

രാജാവായ ഹിസ്കിയാവിന്റെ മനസാന്തരവും മേൽപറഞ്ഞതിന് സമാനമാണ്. പ്രവാചകനായ യെശയ്യാവ്, നീ മരിച്ചു പോകുമെന്നും നിന്റെ ഗൃഹകാര്യം ക്രമീകരിച്ചു കൊള്ളുക എന്നും ദൂത് പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ മുഖം ചുമരോട് ചേർത്ത് വെച്ച് കരഞ്ഞു ദൈവത്തിന്റെ പക്കലേക്ക് മടങ്ങി വന്നു. മരണദൂത് പറഞ്ഞ പ്രവാചകൻ നടച്ചുമാറ്റത്ത് നിന്ന് പോകുന്നതിനു മുമ്പ് അവന്റെ ആയുസ്സിനെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുള്ള മറ്റൊരു ആലോചന ദൈവത്തിൽ നിന്ന് പ്രാപിച്ചു അത് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. രാജാവിന്റെ ആയുസ്സ് നീട്ടപ്പെടുന്നതോടൊപ്പം അവന്റെ അനവധിയായ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു.

ഇവരുടെയെല്ലാം മാനസാന്തരത്തിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു ആത്മാർത്ഥത കാണുവാൻ കഴിയുന്നു. ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ സഭാരാധനയിൽ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ കുറച്ചു മണിക്കൂറുകൾ മാത്രം നമ്മിൽ സംഭവിക്കുന്ന പാപബോധവും പശ്ചാത്താപവും ഏറ്റു പറച്ചിലും പിന്നീടു അതിനെക്കുറിച്ച് അപ്പാടെ മറക്കുന്ന അനുഭവമല്ല ഇത്. കർതൃമേശയുടെ മുമ്പിൽ പൊടുന്നനവേ നമ്മിൽ വെളിപ്പെടുന്ന കണ്ണുനീരും ഭയഭക്തിയും വിശുദ്ധിയും അല്ല മാനസാന്തരം. അതുമല്ലെങ്കിൽ വർഷാവസനമോ പ്രത്യേക ശുശ്രൂഷകളുടെ നടവിലോ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെ മുഴു പരാജയങ്ങളേയും ഓർത്തു വിലപിക്കുകയും എന്നാൽ തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങളിൽ അത് തന്നെ ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണോ മാനസാന്തരം? പഴയ നിയമ അഭിഷക്തന്മാരുടെ മനസന്താരത്തെ അരക്കിട്ട് ഉറപ്പിക്കാൻ നാം ഇന്ന് അനുഭവിക്കുന്ന കാര്യസ്ഥനായ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സന്നിധിയിലായിരുന്നു എങ്കിലും അവരുടെ ദൈവത്തോട് ചേർന്നുള്ള തീരുമാനങ്ങൾ തുടർന്ന് പാപത്തിൽ വീഴുവാൻ കഴിയാതെ വെണ്ണം അവരെ ശക്തികരിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഏത് സമയവും കൃപാസനത്തോട് അടുത്ത് ചെല്ലുവാനും കുറവുകൾ ഏറ്റു പറയുവാനും പാപങ്ങൾ അവർത്തിക്കാതെ വെണ്ണം പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ നിറഞ്ഞ ജീവിതം നയിക്കുവാനും ഇന്ന് നമുക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്.

യേശു കർത്താവു പറഞ്ഞ മടങ്ങി വന്ന മകന്റെ ഉപമ ശ്രദ്ധിക്കൂ. തന്റെ അപ്പൻറെ ഭവനത്തിൽ ലഭിച്ചിരുന്ന ആത്മീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കാൾ മഹത്വകരമായ മറ്റൊന്നു ലോകത്തിന്റെ മോഹങ്ങളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുമെന്ന മിഥ്യ ധാരണയോടു കൂടെ അപ്പനിൽ നിന്നു തനിക്കുള്ള വിഹിതം വാങ്ങി അവൻ സ്വഭവനത്തിൽ നിന്ന് മടങ്ങി എങ്കിലും എല്ലാം ധൂർത്തടിച്ചു കളയുകയും ഒന്നുമില്ലാത്തവനായി പുതിയ യജമാനന്റെ കീഴിൽ പണികൾ കഴിക്കുന്ന വാളവര പോലും കൊതിച്ചിട്ട് ലഭ്യമാകാത്തവനായി തീർന്നു. ഇവിടെ ഒരു പദം വളരെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവൻ സുബോധം വന്നിട്ട് തന്റെ അപ്പന്റെ ഭവനത്തിലേക്ക് മടങ്ങി പോകുമെന്നും കുറവുകൾ ഏറ്റു പറയുമെന്നും തീരുമാനിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ മാലിന്യത്തിൽ മുഴുകാൻ ആഗ്രഹിച്ചവന്റെ സുബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടു എന്ന് നമുക്ക് ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നു. മാനത്തോടു ഇരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ വിവേകഹീനൻ ആയാൽ നശിച്ചു പോകുന്ന മൃഗങ്ങൾക്ക് തുല്യനാണല്ലോ? അതായതു അവനെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നത് അവന്റെ തീരുമാനങ്ങളേയും ഇശ്വരങ്ങളേയും സ്വാധീനിക്കുന്ന പാപത്തിന്റെ ശക്തിയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഏതോ ഒരു നിമിഷത്തിൽ താൻ പണ്ട് അനുഭവിച്ച അപ്പന്റെ ഭവനത്തിലെ അനുഗ്രഹവും സാന്ത്വനവും അവന്റെ മനോമുകുരങ്ങളിലേക്ക് കടന്നു വന്നപ്പോൾ, വെള്ളത്തിൽ കുമിള പോലെയുള്ള പാപത്തിന്റെ സുഖലോലുപതകൾക്ക് നിത്യ സന്തോഷം പ്രധാനം ചെയ്യാൻ കഴിയില്ലെന്നും അവ നിത്യ നരകാഗ്നിയിലേക്ക് നയിക്കുമെന്നും തിരിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ മടങ്ങി വരുവാൻ തീരുമാനിക്കുകയായിരുന്നു.

ഭവനത്തിൽ മടങ്ങി വന്ന മകൻ തന്റെ സ്വപിതവിനാൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും, പുതിയ പുതുപ്പും ചെരിപ്പും മോതിരവും അപ്പനിൽ നിന്ന് പ്രാപിക്കുകയും സഹോദരനെ അസുഖപ്പെടുത്തുന്ന വിരുന്നിനു പങ്കാളിയാകുകയും, എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചു ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞു കൊണ്ട് യേശു കർത്താവു തന്റെ ഉപമയ്ക്ക് പര്യാവസാനം വരുത്തുന്നു. മടങ്ങി വന്ന മകൻ വീണ്ടും അപ്പനുമായി നിരസപ്പെട്ടു പഴയ ധൂർത്തിലേക്കും പാപത്തിലേക്കും പോകുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാനോ അതിനെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുവാനോ തയ്യാറാകാതെ വെണ്ണം ഒരിക്കൽ മാനസാന്തരപ്പെട്ടവർ അപ്പന്റെ സാന്നിധ്യമുള്ള ഭവനത്തിൽ തുടരണം എന്നും ഇനിയും അവർക്ക് ഒരിക്കലും ഒരു പിന്മാറ്റം സംഭവിക്കരുതെന്നും യേശു കർത്താവു ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ മാനസാന്തരപ്പെട്ടാൽ പിന്നീട് മാനസാന്തരത്തിന്റെ ആവശ്യമേ ഇല്ല എന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്നവരില്ലേ? എന്നാൽ കർത്താവു ആഗ്രഹിക്കുന്നത് അപ്പന്റെ ഭവനത്തിൽ തുടരുക എന്നുള്ളതാണ്. അവിടെ നിന്നും വ്യതിചലിപ്പിക്കാൻ ലോകത്തിന്റെ മോഹങ്ങൾ നമ്മെ മാടി വിളിക്കുമ്പോൾ ഓരോ നിമിഷവും മനസ്സ് പുതുക്കി അപ്പന്റെ മാറിന്റെ ചുട് അനുഭവിക്കുന്നതാണ് മാനസാന്തരം. മരണം വരെ അല്ലെങ്കിൽ കർത്താവിന്റെ മടങ്ങി വരവ് വരെ ഓരോ നിമിഷവും അത് സംഭവിച്ചു കൊണ്ടേയിരിക്കണം.